

"לדורות" סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל שאלון לרישום קורות ניצולת השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית

וחינוכית. אוסף הסיפורים יעלה לאתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

אנו מודים לך מראש על הנכונות לשיתוף הפעולה.

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם פרטי: ורה	שם משפחה: קוריציקי
--------------	--------------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה

יש לרשום שמות ומקומות באותיות בדפוס (גם בלועזית) במקומות המסומנים

שם משפחה לפני המלחמה או בתקופתה: קוריציקי	בלועזית: Korecki	שם נעורים:
שם פרטי לפני המלחמה או בתקופתה: ורה	בלועזית: Vera	מין: ז / נ תאריך לידה: 20.7.1940
מקום לידה (ישוב, מחוז): בוברוב, מחוז וורונז'	בלועזית: Bobrov	ארץ לידה: רוסיה
שם פרטי של האב: וסיליי	שם פרטי ושם נעורים של האם: שסטקובה נדז'דה מיכאילובנה	
שם פרטי של האישה/הבעל (אם היה/תה נשוי/נשואה לפני המלחמה):		
שם נעורים של האישה:		
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה: בוברוב	בלועזית:	ארץ המגורים: רוסיה
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה:	מקצוע לפני המלחמה:	חבר בארגון או בתנועה:
מקומות מגורים בתקופת המלחמה (ישוב, מחוז, ארץ): רוסיה		
האם היית בגטאות? אילו ומתי?		
האם היית במחנות? אילו ומתי?		
מקום השחרור: בוברוב, מחוז וורונז'	תאריך השחרור: 1943	
האם שהית במחנה עקורים? שם המחנה?	לאן עברת/חזרת לאחר השחרור (ציין מקום)? בוברוב	
מקומות/מחנות בדרך לארץ: קלינינגרד וריגה	שנת עליה: 1999	שם האנייה (אם עלה בדרך הים):

אנא ספרי/ על קורותיך לפני המלחמה

(ציוני דרך: משפחה, סביבה, ילדות ולימודים, עבודה, חברות בארגון): נא לכתוב בגוף ראשון

נולדתי בעיר בברוב, מחוז וורונז' שברוסיה, בשנת 1940. הוריי היו וסיליי ונדז'דה. אבי היה אגרונום והתמחה בגידול צמחי תה.

נא ספרי/ על קורותיך בזמן המלחמה

(ציוני דרך: מעצר וגירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים ביודנראט/תנועות נוער/מחתרת/פרטיזנים, השתתפות בבריחה/התנגדות/לחימה, האם אדם/ארגון יהודי/לא יהודי סייע באופן משמעותי להצלתך; בריחה/הגירה בכפייה, פינוי/אווקואציה למרכז ברית המועצות):

התחבאתי עם אמי אצל איזו אישה, במרתף (אני זוכרת רצפת חימר), והגרמנים לקחו אותנו למבנה של בית משפט. היה מקרה שחייל אחד כיוון אליי את ידו ועשה קול של יריית אקדח, ואני נורא נבהלתי. הגרמנים תמיד היו מצוחצחים ונקיים. אני זוכרת מבנה אחר, עם מדרגות, שולחן וגרמנים. הגרמנים שאלו את אמי שאלות והיא ענתה להם, ואז הם אמרו לה "לכי, לכי". היא נפלה למקום מאובק, תפסה אותי בידה והתחילה לזחול על ארבע. היא קמה ואני נפלתי, והיא גררה אותי על הרצפה. אחר כך, אחרי שעברנו את השער, אמי הרימה אותי ורצה, לא יודעת לאיזה כיוון. מאז עברנו מבית לבית וביקשנו אוכל, וכל אחד הביא לנו מה שאפשר. מישהו הביא לנו סלק מתוק. כאדם מבוגר טעמתי סלק פעם אחת, ולא היה בו שום דבר טעים. אני לא אוכלת סלק, כי כנראה אני לא רוצה להיזכר. פעם אחת הביאו לנו תפוח אדמה מבושל, זה היה אוצר.

אבי שירת בצבא מתחילת המלחמה ועד שנת 1948. כמו כן, גם דודיי לחמו. אבי שלח לנו הרבה מכתבים מהחזית. הייתה לו דרך מיוחדת לקפל את המכתבים לצורת משולש ולכתוב את הכתובת על הצד החיצוני. אמי ציירה את כף ידי על הדף ושלחה לאבי – שיראה כמה גדלתי. פעם הוא שלח מכתב, שבו סיפר שנפצע ברגלו בזמן ההפצה על לנינגרד. הוא הסתתר בביצה המקיפה את העיר במשך שלושה ימים, וכך רגלו החלימה והוא חזר להילחם. אני זוכרת שהתחבאנו באיזה מבנה נטוש. הייתה הפצה, הגרמנים טסו ממש מעל הרחוב. כולם רצו לכל עבר, חלק נפצעו וחלק נהרגו. אישה אחת שנפצעה קשה צרחה "אבל אמא, עוד לא התחתנתי!". מישהו, שראשו נערף מההפצה, המשיך לרוץ עד שנפל ומת. לאישה אחרת נקטעה הרגל. אחר כך הגיעו הרוסים, ואחריהם רכב של חטיוי. מסרנו את בגדינו לאותו רכב, לנקות מכינים. אחר כך הלכנו כולנו לבית המרחץ המקומי. הייתי בת חמש כשנגמרה המלחמה.

אנא ספרי/ על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ

(ציוני דרך: השחרור וחזרה הביתה, חיים אחרי המלחמה, בריחה, העפלה/ עליה):

אני זוכרת גבר גדול עם שקית גדולה של קוביות סוכר. הוא שם לי קוביות סוכר בשתי ידיי, וכשנגמר לי מקום בידיים פתחתי את הפה, שישים גם שם. העיר וורונז' הייתה הרוסה לחלוטין אחרי המלחמה. אני זוכרת שחיילים רוסים הובילו את החיילים הגרמנים לכלא. אחד החיילים הגרמנים ראה כד חלב באדן חלון, לקח את החלב – ונורה למוות. אבי חזר לוורונז' ונסענו איתו לקלינינגרד. קיבלנו שם דירה. אמי התחילה לעבוד ואבי שירת בצבא עדיין – עד שנת 1948. אני זוכרת שולחנות חגיגיים עם תפוזים על צלחות. לא יכולתי לגעת בהם, הם נראו לי כמו פלא.

קיבלנו פיצויים מהמדינה, מעט חמאה, אורז וסוכר. קיבלתי תלוש שזיכה אותי במעיל חדש ויפה, עם רוכסן וכפתורים. אחרי המלחמה עמדו אנשים עם תרמוסים וחילקו מזון. שכנה של אישתו של דודי נפטרה עם סוכריה בפה. היה רעב גדול מאוד. עבדתי מגיל צעיר מאוד. בגיל שש כבר שטפתי רצפות, ועד גיל שבע למדתי לתפור שמלות. בנוסף תפרתי שמיכות ומכנסי גברים. כל אחד עשה מה שניתן. בגיל שבע התחלתי ללמוד ובמקביל המשכתי לעבוד. בשנת 1947 כיכר לחם עלתה 150 רובל. עשינו תה מקרום של לחם ומגזר מגורר, או מתירס – אבל לא תמיד היה. אני זוכרת גם שהיה שומן דגים. סבלתי ממחלת עיניים, שהשאירה אותי בלי ריסים. כולם הסתובבו עם עיגולים שחורים מסביב לעיניים. סבלתי גם מגרדת בידיים, ליד פרקי הידיים היו תולעים מתחת לעור. באותה תקופה הכול ריפאו בשתן.

הגרמנים נשארו בקלינינגרד עד שנת 1951. הם גרו בדירות, בתנאים נוחים. אך הרוסים שלחו אותם לעבודות קשות, כגון פינוי דירות כדי שאפשר יהיה לבנות דירות חדשות. אמי ואני ידענו גרמנית, ואמי קיבלה מהגרמנים את מכונת התפירה שלנו. היא החליפה את מכונת הכביסה בתמורה למשהו אחר. קיבלנו דירה הרוסה לחלוטין מהממשלה, ושיפצנו אותה מהיסוד. אני הייתי מהירה מאוד ואנרגטית, ועבדתי בכל עבודה אפשרית.

בשנת 1948 עברתי עם אמי לריגה. גרנו בדירת שני חדרים גדולה, 72 מ"ר. אבי השתחרר מהצבא ועבר לקייב. באנו לבקר אותו בשנת 1956, אך חזרנו לריגה. אבי נפטר בגיל 36, בתאריך 21.1.1957. אני זוכרת שראיתי סרט תיעודי על אוניות רוסיות, וראיתי את אבי הולך על האוניה, יפה תואר וגאה.

למדתי בריגה, בזמן שאמי עבדה. הלכתי ללמוד בחברת טקסטיל בגיל 14. עשינו שם בדים ממש יפים, וזה היה ממש קסום לראות את המכונה עובדת ויוצרת בדים.

התעסקתי בעבודות יד, שרתי יפה, ודקלמתי המון שירים בעל פה.

בגיל שש עשרה וחצי התייתמתי משני הוריי. הלכתי לעבוד בסבלות במפעל, העברתי ארגזי מעילים ממקום למקום. הכרתי את בעלי והתחתנו. לאט לאט התקדמנו מדירת חדר לדירת שלושה חדרים. נולד לנו בן בשם ולרי, והוא גדל בריגה עד שהתחתן. אז עבר לגור בדירה אחרת. היו לנו שתי דירות ושתי מכוניות, ונחשבנו למשפחה עשירה בריגה. החיים בריגה היו קשים אך טובים. הלימודים היו בחינם, קיבלנו חופשות בעבודה. בשבילי הממשל בברית המועצות היה טוב. לא הסתבכתי בשום דבר, לא התייאשתי ולא התלוננתי. גם אם הזמנים היו קשים, ידענו להסתדר. התמזל מזלי ופגשתי אנשים טובים.

בעלי נפטר כשהייתי בת 41. הוא היה מכונאי ראשי במפעל, ונפגע קשות בתאונת עבודה. אחרי שבר בחזה נפטר. בשנת 1987 התמוטטה הכלכלה בברית המועצות, כספי חושב מחדש ונותרתי עם מעט מאוד כסף. כבר לא יכולתי להחזיק בשתי הדירות. בשנת 1991 היה רעב גדול בריגה, ואנשים התחילו לומר שכדאי לעלות לארץ. הקונסול בריגה המליץ שאסע לארץ עם הרבה מסמכים ואישורים.

בני עלה ארצה עם אשתו ובתו בשנת 1998. בנו נשאר איתי.

הייתה לי אפשרות לעלות ארצה בשנת 1959, אך אמי אמרה לי לשתוק ולא להגיד שאני יהודיה – אז נשארתי ברוסיה.

נא ספרי על חיך בארץ

(ציוני דרך: לימודים/ תעסוקה, שירות צבאי, פעילות ציבורית או תרבותית, משפחה/ דורות המשך וכו'):

בשנת 1999 עליתי ארצה עם נכדי. הוא היה פה חמש שנים וחזר לרוסיה עם אחותו, כדי ללמוד. הם אמורים לחזור עם סיום הלימודים. באתי לגור עם בני ברמת גן. נתנו לי לטעום חומוס, ולא הבנתי מה זה. קיבלתי קבלת פנים חמה מאוד. מאז שעליתי ארצה הסתדרתי בקלות, עם נסיעות, קניות ועבודה. התחלתי לעבוד בניקיון בביטוח לאומי. אני מאוד מרוצה בארץ. חבל לי שעליתי בשנת 1999 ולא בשנת 1959. יכולתי לעשות הרבה למען ישראל. קיבלתי פה מעבר למה שחלמתי. נתנו לי עזרה כספית, וכך יכולתי לקנות דירה.

ראיון: נדיה זינגר
רמת גן. דצמבר 2009

עריכה: אלינה נאור